

Publicerad 2018-04-30 16:42 av gunnnar nylund

Skogstrollen kapitel 6 Trollguldet

Gnylt svarade med ett flin, började sedan klia de fyra bulorna som nu poppade upp och gjorde ont under hans grönfärgade trollskalp. De reste sig upp genom det stripiga håret, som fyra små torn.

-Aj! Aj! Stönade Gnylt.

Roffe tittade förläget åt sidan, det gjorde lite ont i hans trollsamvete. Som en försonande gest gick han bort till Trånga Gläntans utkant, där böjde han sig ned över en lerpöl och slevade upp lite lera i näven. Sedan tog han några avmätta steg in mot den spirande grönskan, där repade han av en näve med grodblåd. Han gick tillbaka till Gnylt som satt och gned sina värkande bulor...han böjde sig ned framför honom.

-Se här skall du få lite plåster, sitt stilla nu.

Han smorde in bulorna med leran och satte sedan fast grodblåden på dem. Gnylt stönade belåtet.

-Aaaaaaah! Det känns bättre!

Roffe tog opp ena handen för att kväva en fnissning. Gnylt såg ut som en skogsindian med gröna fjädrar i håret. Han kom att tänka på den lille indianpojken Hiawatha, Sitting Bull, Geronimo....och nu framför honom...UGH... där satt nu indianhövdingen av den Knotiga Skogen...den Gröne Grymme Gnylt i egen hög person. Till slut måste han böja sig ned för att inte avslöja sitt fnissande, med låtsat intresse började han studera sina trasiga skor.

- Va gör´u, morrade Gnylt oförstående. Han grimaserade lite av smärta....de fyra bulorna bultade och slog.

- Äsch, ja peta bara bort lite mossor från min ena sko, sa Roffe för att ha någonting att svara med.

- Vi måste hitta på ett sätt att få tag i guldsökarverktygen, annars får vi aldrig tag i något guld, muttrade Gnylt.

Roffe reste sig, nu blev han plötsligt allvarlig igen.

- Ja hur skall vi få tag i dem, utbrast han fundersamt.

- Vi kan låna grejorna av häxan Hugaligen, hon har sakerna i sin verktygsbod. Gnylt sa det som den självsäkraste sak i världen.

- Va, sa Roffe förbluffad. Hur kunde det slira ut en så smart lösning ur din okammade tokskalle. Attan, jag bankade tydligen in en del vettiga ide´er i din skalle ändå. Det där var bra tänkt.

- Vi går när mörkret faller på, då kan inte häxan se oss, föreslog Roffe för att inte verka helt borta ur handlingen.

-Mmmmm, muttrade Gnylt till svar. Han kände på struphuvudet att han pratat en aning för mycket. Det sved lite i halsen där stenen låg fastkilad. Tala är silver men tiga är guld, tänkte han trolldukt.

- Vi kan träffas vid Skrikiga Tallen. Vi möts där när Fjäderbensugglan hoat ut elvaslaget i kväll. Då är det lika mörkt som i pappas nattsvarta samvete, sa Roffe och plirade med sina ögon.

- Ruskigt bra, svarade Gnylt en aning svävande och frånvarande. Nu kliade det i stället obehagligt på hans ena ben. Han kunde inte koncentrera sig riktigt ordentligt. Irriterat drog han upp byxbenet och tittade. En liten nyckelpiga irrade omkring djupt nere i trollpälsen. Han pillade på den och...TJOFF, sprätte iväg den så att den fick en flygande start. Sedan tittade han på Roffe med nyvaknat intresse.

- Det här med trollguldet måste vi morra på. Vi måste morra på det med heder å skam.

- Klart som sirap, sa Roffe och log så brett att tandtrollen nästan ramlade ned ifrån hans tänder.

-MORRRRRRR! MORRRRRRR! MORRRRRRR!

Morrandet genljöd kusligt och överkligt. Det lät så illa att träd och stenar hukade sig ned i Trånga Gläntan. Ja de flyttade sig till och med en bit bort ifrån de morrande trollen. Trånga Gläntan var inte längre så trång, den hade blivit riktigt lagom stor nu.

-Vi syns vid elvahoandet, skrek trollen samtidigt i munnen på varandra. De lufsade var och en hem till sitt trollebo. Middagen väntade där hemma.

När kvällningen slutligen drog fram sitt mörker, som om den vore en svart gardin över Knotiga Skogen...tände månen sitt klara sken. Småfolk och likasinnade kufar behövde då inte känna sig lika rädda när det prasslade bland buskar och blad. Det fanns ju en liten lampa kvar på himlen, som lös ned på dem.

Vid den här tidpunkten trampade två små troll till ett möte vid Skrikiga Tallen. De flesta levande, förtrollade varelser i Knotiga skogen, låg vid den här sena timmen och sov. De sov under fällar, blomblad, och varma mosstäcken. I grottor, skrevor, och gömslen låg de i en trygg slummer. Alla sov utom Gnylt och Roffe, som trampade vidare till sitt möte.

Halva Henry, brumbjörnen....till och med han snarkade och trynade i sitt ide. Han hade ätit så mycket honung, att en extratidig lur i sommarnatten blev nödvändig. Normalt sett lade han sig aldrig tidigare än när tolvte hoandet nådde honom från Skrikiga Tallen. Idag hade han lagt sig redan vid tionde hoandet.

Uggla Fjäderben hette han som skrek ut tiden i Skrikiga Tallen. Han var den som visste besked, på

sekunden kunde han säga vad klockan var, om någon
frågade det. Dag och natt skrek han ut klockslagen
som en gökklocka, fast han hoade förstås.

Om du undrar hur brumbjörnen Halva Henry fått
sitt namn, så berodde det på att han större delen
av dygnet....bara visade sig till hälften. Det är inte
så konstigt som det kanske låter. Hans ide var
nämligen alltför trångt, därför stack han ut sin
bakdel utanför idet.

Där ligger Halva Henry, sa alla som gick förbi.
Det var därför inte så konstigt att han fick heta
Halva Henry. Ja, inte ens när han visade sig hel fick
han heta annat än Halva Henry.

Fortsättning följer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren gunnnar nylund med Poeter.se id #46952 innehar upphovsrätten